

עיטאף עליאן שוחררה ממעצר מינהלי

מאת סמי סוקול

פעילת הג'יהאד האיסלאמי שבתה רעב 40 יום; עוד 22 אסירים שוחררו

לאחר מאבק עיקש, שכלל שביתת רעב במשך 40 יום, שוחררה אתמול לביתה בשכונת דרחה שבבעיירה בית ג'אללה העצירה המינהלית עיטאף עליאן. אתמול הודיע צה"ל על שחרורם של 22 אסירים פלשתינאים נוספים, שאמורים היו להשתחרר ממילא בחודשיים הקרובים, ומאסרם קוצר כמחווה לחודש הרמאן. מצה"ל נמסר, כי ההחלטה על שחרור עליאן ויתר האסירים התקבלה על ידי הדרג המדיני, בדרמה לשחרורים בעבר כמחווה לחודש הצום המוסלמי. ביתה של עליאן היה אתמול מוקד למבקרים שבאו לכרך ארנה על השחרור. עליאן, סטודנטית באוניברסיטת בית לחם, נעצרה ביום הולדתה ה-36, כ-20 באוקטובר, כררכה לעצרת באוניברסיטת ביר זית, לציון יום השנה להתנקשות בחיי מנהיג

הג'יהאד האיסלאמי, ד"ר פתחי שקאקי. לפני מעצרה המינהלי היתה עליאן אסירה משוחררת. ב-11 בפברואר 1997 היא שוחררה ממאסרה עם האסירות הפלשתינאיות, כפי שהתחייב מהסכם הביניים בין ישראל לרשות הפלשתינית. ההחלטה על שחרור עליאן התקבלה למרות שניא בית המשפט הצבאי לערעורים, סאל משה שפי, דחה את הערעור שהגישה עליאן לאחר שנעצרה, באמצעות עו"ד תמר פלג מהמוקד להגנת הפרט, בדרישה לשחררה. צו המעצר המינהלי הוצא נגדה בגין חומר חסוי שהציג השב"כ, שקבע שהיא מסוכנת לציבור. עליאן פתחה בשביתת רעב, שגררה הפגנות הזדהות ברחבי השטחים, והיא הודיעה על השבתת רעב 40 יום – המפקד הצבאי

בר, רק לאחר שהובטח לרשות הפלשתינית שהיא תשוחרר בקרוב. צו המעצר המינהלי ניתן לשלושה חודשים, והובהר לה שהצו לא יתורש ב-20 בינואר, המועד בו פג תוקפו. אתמול כ-2:30 בצהריים הודיעו על עליאן במפתיע שהיא ברשימת המשוחררים. "האם עיטאף עליאן היתה מסוכנת באיזשהו רגע? האם היא היתה מסוכנת כרגע הוצאת הצו? או אולי ביום הערעור? והאם דווקא היום היא חדלה לאיים על הציבור?" שאלה עורכת דינה. העצירים המינהליים החרימו את ועדת הערר מאוגוסט '96 עד נובמבר '97, במחאה על כך שצה"ל היה מורה על הארכת המעצר המינהלי, גם אחרי ששר הפט הערד הצבאי היה מורה על קיצור תקופת המעצר. אתמול התהפכו היוצרות – המפקד הצבאי

באי חתם על צו לשחרור עליאן, למרות שהשופט דחה את הערר. עליאן אמרה בראיון ל"הארץ" כי תתפנה כעת להשלים את לימודיה באוניברסיטה ולהיות קרובה לאמה, ובמקביל תמשיך לפעול למען שחרור האסירים הפלשתינאים; "כמי שישבה תקופה ארוכה בכלא וראתה את התנאים וסבלם של האסירים ומשפחותיהם". "מקור הכוח שלי", אמרה על ימי שביתת הרעב, "היה אללה ישתבח שמו, והעובדה שאני עצורה בעושה תחושה היתה קשה מאוד. להיות עצורה ללא סיבה היה עינוי בשבילי, והעדף" תי שגופי ימות מאשר שאשאר בכלא במעצר עושה". "כאשר יש אמונה שהמעצר המינהלי הוא לא צודק", אמרה עליאן, "הרי שזה הביא אותי להיות חזקה בשביתת הרעב. מל-

כתחילה לא היו צריכים לעצור אותי, כמו יתר העצירים המינהליים הכלואים בעושה. ולדעתי, הראשונים שאמורים לצאת נגד מעצר כזה הם הישראלים, מכיוון שזה נגד העיקרון הבסיסי של דמוקרטיה ושלטון החוק". עליאן מודה לישראלים שפעלו לזכותה. "השבח לאללה, היתה עמידה של אנשים טובים אתנו, ובהם ישראלים שפעלו לשחרורי". לדבריה, היא תומכת בשיתוף פעולה עם ישראלים לקידום האינטרס הפלשתיני, במיוחד בעניין האסירים. "זה זמן שאני מושיטה את ידי לכל מי שפועל לשנות את המצב שינוי חיובי. היו נשים ישראליות למען אסירות פוליטיות והיה מגע רצוף אתן. אנו לא מאפיה שמטרתנו היא רק להרוג, אנו בעלי מטרה צודקת שאנו נאבקים למענה, ואנו שואפים לשינוי המצב, ואם יש אפשרות להבנה – זה טוב יד". תר.